

Разом ми з усім впораємось

Сергій Банул от вже два десятиліття очолює одну з найбільших цехових профорганізацій ПО ПМГУ Північного ГЗК – організацію рудозбагачувальної фабрики №1. Фаховість, досвід та відповідальний підхід роблять його незамінним членом профкому. Голова ПО Наталія Шамрицька каже: «Банулу я можу довірити що завгодно, він ніколи не підведе».

А от як розповідає про свій профспілковий шлях сам Сергій Анатолійович:

– На Північний ГЗК я прийшов у 1995 році. Працював машиністом млина РЗФ-1. Робота мені подобалась, я хотів бути в ній найкращим і в мене виходило: конкурси профмайстерності, нагороди... Та на початку 2000-х років все змінилося. Після виробничої травми довелося шукати інший вектор для подальшого життя.

Допомогти мені в цьому вирішив тодішній голова нашої первинної організації Василь Швед. Він двічі серйозно вплинув на мою долю: один раз – буквально змусивши піти отримувати вищу освіту, а другий раз – от тоді. Він сказав: «Ти знаєш колектив і його проблеми, і тобі не байдуже до людей, тож все вийде» – та запропонував мою кандидатуру на посаду голови цехової організації ПМГУ фабрики під час чергових виборів.

Було страшно, адже профспілковою роботою я до того всерйоз не займався. А цех у нас великий – на той час налічував близько 850 осіб, та й умови праці непрості. Але колеги підтримали і я вирішив спробувати. Пообіцяв, що зроблю все можливе, щоб виправдати їхню довіру.

Мене обрали більшістю голосів. Розпочалися будні в новому статусі. Скажу чес-

но, перший час багато що не виходило, виникало чимало запитань. На щастя, поруч зі мною залишилася досвідчена команда профактиву. Члени цехкому підказували, профком допомагав. Дуже слушні поради давав батько моєї дружини – він багато років працював головою сільради, тож знався на роботі з людьми.

Потроху все стабілізувалося. І мені почало подобатися: кожен день купа турбот, спілкування, треба весь час навчатися, засвоювати нове. Реалії у нас такі: як не одна проблема, то інша. З початком повномасштабної війни їх взагалі стало вище даху. Мобілізація: спілчани йдуть на фронт, потребують підтримки. Відтік кадрів: ті, хто залишилися, взяли на себе обов'язки відсутніх. Скажу конкретно про машиністів кранів: у них зараз величезне перевантаження, але платити людям за суміщення спочатку намірів не мали. Ми відстояли їхні інтереси, тепер вони отримують ці доплати.

Члени цехової організації РЗФ-1 – активні, небайдужі, в цехком звертаються часто. У нас – голів цехових комітетів, є велика бібліотека консультацій з трудового законодавства, тому ми маємо можливість надати члену профспілки роз'яснення під час нашого з ним спілкування. Якщо ж питання потребує поглибленого вивчення і опрацювання, тоді підключаються фахівці апарату профкому для підготовки розширеної відповіді та звернення до роботодавця.

Роботодавець призупинив дію низки норм колективного договору підприємства на період воєнного часу, відповідно до закону №2136, що, звісно, не радує. Хотілося б їх відновити. Для цього так чи інакше, навіть якщо набуде чинності за-

кон №13388, будуть потрібні колективні переговори. Тому зараз наш профком приділяє увагу підвищенню кваліфікації активу в колдоговірному напрямі. Зокрема, нещодавно ми брали участь в семінарі з теми маніпуляцій в переговорах від експерту апарату Профспілки Валентини Броннікової.

Було цікаво, плюс нам надали матеріали для самостійного вивчення. Я неодмінно в них розберуся, бо розумію важливість питання. Мої головні пріоритети, як профлідера РЗФ-1, – гідні заробітні плати і умови праці для колективу, а покращити ці речі на рівні комбінату можна тільки одним шляхом – приводячи в переговорах з роботодавцем вагомі аргументи та виявляючи солідарність як на рівні нашої первинки, так і з колегами з інших первинок, бо ми працюємо на активах, які входять до однієї компанії.

Одним словом, завдань до вирішення вистачає і всі вони складні. Я щиро радий, що матиму з ним справу не сам. Зі мною моя головна помічниця – моя заступниця Любов Бескровна, наш цехком. Це 11 профгрупоргів: розумних, відповідальних, серед них є старші й мудріші, є – енергійні молоді. Завжди поруч профспілковий комітет ПО на чолі з Наталією Шамрицькою – вона у нас «людина-маячок», не боїться нового і вказує нам вірну дорогу. Вірю, разом ми з усім впораємось.